

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 16, 2020

Nummer 16, 2020

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2020:3959](#) 10-08-2020

Intrekking omgevingsvergunning milieu/Sint Anthonis

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2020:3623](#) 20-07-2020

Nadeelcompensatie projectplan Herinrichting Beekdal Kleine Dommel

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2020:1699](#) 27-03-2020

Intrekking omgevingsvergunning milieu/Sint Anthonis

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2020:1700](#) 27-03-2020

Intrekking omgevingsvergunning milieu/Sint Anthonis

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2019:4389](#) 24-05-2019

Nadeelcompensatie afsluiting Merwedebrug

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1984](#) 19-08-2020

Planschade Zundert

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1953](#) 19-08-2020

Bestemmingsplan/Rotterdam

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1954](#) 19-08-2020

Omgevingsvergunning bouwen/Rotterdam

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1949](#) 14-08-2020

Bestemmingsplan/Eindhoven

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1925](#) 12-08-2020

Bestemmingsplan/De Ronde Venen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1908](#) 12-08-2020

Leggerbesluit Rivierenland

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1928](#) 12-08-2020

Tracébesluit peilopzet Maas

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1933](#) 12-08-2020

Planschade Medemblik

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:1521](#) 01-07-2020

Bestemmingsplan/Middelburg

Annotatie

['Laddertoets' bij functiewijziging](#)

mr. J.E. Dijk

RECHTSPRAAK

Nadeelcompensatie afsluiting Merwedebrug

Normaal maatschappelijk risico, beleidsregel, drempel 5%, geen bijzondere omstandigheden.

Casus

Eiseres is een bedrijf dat goederen over de weg vervoert en (zee)containers opslaat op een locatie, direct gelegen aan de Merwedebrug (A-27) bij Gorinchem. De (zee)containers komen per binnenvaartschip aan en worden per vrachtwagen naar elders vervoerd. De vrachtwagens worden door eiseres ingehuurd. Door de (onverwachtse) afsluiting van de Merwedebrug voor al het verkeer zwaarder dan 3,5 ton, van 11 oktober 2016 tot en met 8 december 2016, heeft eiseres schade geleden. Eiseres heeft bij verweerder op 21 november 2016 een verzoek om toekenning van schadevergoeding ingediend.

In navolging van de commissie, heeft verweerder bij de bepaling van het normaal maatschappelijk risico bij (transport)ondernemingen wier kosten grotendeels uit transportkosten bestaan, een kostendrempel van 5% toegepast.

Rechtsvraag

Is er sprake van bijzondere omstandigheden, die verband houden met de ernst van de schade voor de onderneming, op grond waarvan afgeweken had moeten worden van het uitgangspunt van de kostendrempel van 5% van de totale (normale) bedrijfskosten op jaarbasis?

Uitspraak

De rechtbank is van oordeel dat bij de Beleidsregel geen sprake is van kennelijk onredelijk beleid. Volgens vaste jurisprudentie is het immers gebruikelijk om de drempelwaarde van 15% toe te passen op de normkosten op jaarbasis.

Voor wat betreft de toepassing van de Beleidsregel in dit concrete geval, stelt de rechtbank vast dat de op de Merwedebrug toegespitste kostendrempel van 5% geldt voor (transport)ondernemingen wier bedrijfskosten grotendeels bestaan uit transportkosten. De

rechtbank is met verweerder van oordeel dat de omstandigheid dat er ook een groot deel van het transport binnen de onderneming van eiseres over water plaatsvindt, niet maakt dat de activiteiten van eiseres niet verband houden met logistiek en transport en dat de door haar geclaimde kosten daaraan gelieerd zijn. Verweerder heeft in hetgeen eiseres heeft aangevoerd geen aanleiding hoeven zien om af te wijken van de drempel van 5% van de totale (normale) bedrijfskosten op jaarbasis. Van bijzondere omstandigheden die daartoe aanleiding geven dat deze drempel niet mocht worden toegepast, is de rechtbank niet gebleken.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 24-05-2019

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2019:4389

Zaaknummer: 18/2833

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Intrekking omgevingsvergunning milieu/Sint Anthonis

Belangenafweging bij ambtshalve intrekking van een omgevingsvergunning voor de activiteit milieu. Verschil met intrekking op verzoek.

Casus

Het besluit betreft een ambtshalve gedeeltelijke intrekking omgevingsvergunning milieu, omdat er gedurende drie jaar geen handelingen zijn verricht met gebruikmaking van dit gedeelte van de vergunning. Uitspraak na tussenuitspraak.

Rechtsvraag

Heeft verweerder de omgevingsvergunning kunnen intrekken, ondanks het feit dat na intrekking niet meer wordt voldaan aan het Besluit huisvesting?

Uitspraak

Verweerder bevestigt verder dat de inrichting zou voldoen aan het Besluit huisvesting als de inrichting in werking zou zijn (nadat de milieuvergunning in 2010 in werking zou zijn getreden) en dat de inrichting na het bestreden besluit niet meer voldoet aan het Besluit huisvesting.

De rechtbank stelt vast dat verweerder met de nadere motivering wel inzichtelijk maakt dat de emissies over de volle linie (ammoniak, geur, geluid en fijn stof) afnemen. Dat is een verbetering van het milieu en als zodanig in het belang van het milieu. De rechtbank begrijpt verweerder aldus, dat hij de omstandigheid dat het bedrijf van eiseres niet langer voldoet aan het Besluit huisvesting, daarom kennelijk maar voor lief neemt omdat het belang van de bescherming van het milieu meer omvat dan alleen de bescherming van kwetsbare gebieden tegen een ammoniakbelasting.

Bij de toets van het verzoek van eiseres (vergunninghouder) tot gedeeltelijke intrekking van de omgevingsvergunning aan artikel 2.33, derde lid, van de Wabo, heeft verweerder géén

beoordelingsruimte (zie rechtsoverweging 8.5 van de uitspraak van 27 maart 2020). Bij het gebruik van de bevoegdheid tot ambtshalve intrekking heeft verweerder echter wel beoordelingsruimte. Binnen deze beoordelingsruimte en de belangenafweging die verweerder moet maken bij gebruik van de intrekkingbevoegdheid, heeft verweerder wel degelijk de omstandigheid dat het bedrijf van eiseres niet langer voldoet aan het Besluit huisvesting betrokken. De rechtbank heeft in de tussenuitspraak aangegeven dat verweerder dit moest doen. Verweerder mocht in zijn belangenafweging daarnaast ook betrekken dat de emissies over de volle linie afnemen. In zoverre acht de rechtbank verweerders belangenafweging niet onredelijk.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 10-08-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2020:3959

Zaaknummer: 18/1724E

Wetsartikelen: 2.33 lid 2 onder a Wabo

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning bouwen/Rotterdam

Bouwvergunning had wegens strijdigheid met het bestemmingsplan geweigerd moeten worden. In planvoorschrift opgenomen te garanderen binnenwaarde ziet op alle geluidsbronnen. Afdeling treft voorlopige voorziening.

Casus

Op basis van bestemmingsplan 'Lijnbaankwartier-Coolsingel' is bouwvergunning verleend voor het realiseren van onder meer 218 studentenwoningen in een voormalig kantoorpand. Het bestemmingsplan is bij uitspraak van heden (ECLI:NL:RVS:2020:1953, OGR 2020-0197) vernietigd. In het bestemmingsplan is bepaald dat transformatie is toegestaan, indien de binnenwaarde bij woningen maximaal 38 dB bedraagt. Deze norm ziet, anders dan het college stelt, niet alleen op weg- en spoorweggeluid. De woningen zijn inmiddels gerealiseerd en worden bewoond. In de uitspraak over het bestemmingsplan treft de Afdeling met toepassing van artikel 8:72, vijfde lid, van de Awb de voorlopige voorziening dat de bewoning mag worden voortgezet totdat een nieuw besluit van de raad ter uitvoering van die uitspraak in werking is getreden.

Rechtsvraag

Op welke wijze dient de planregel die een binnenwaarde van 38 dB voorschrijft te worden uitgelegd?

Uitspraak

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in haar uitspraak van 9 september 2015, ECLI:NL:RVS:2015:2833, onder 3.1) dient een planregel omwille van de rechtszekerheid letterlijk te worden uitgelegd, nu de rechtszekerheid vereist dat van wat in het bestemmingsplan is bepaald, kan worden uitgegaan. Zoals verder volgt uit onder meer de uitspraak van 5 oktober 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2618, wordt, indien de planregels duidelijk zijn, aan een uitleg van de bedoeling van de planwetgever niet toegekomen. Het is vaste

jurisprudentie van de Afdeling dat de op de plankaart dan wel verbeelding aangegeven bestemming en de daarbij behorende regels, bepalend zijn voor het antwoord op de vraag of een bouwplan of bepaald gebruik in strijd is met het bestemmingsplan. De niet-bindende toelichting bij het bestemmingsplan heeft slechts in zoverre betekenis dat deze over de bedoeling van de planwetgever meer inzicht kan geven, indien de bestemming en de bijbehorende voorschriften waaraan moet worden getoetst, op zichzelf noch in onderlinge samenhang duidelijk zijn (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 13 juli 2016, ECLI:NL:RVS:2016:1953).

De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat in artikel 3, lid 3.2.4, aanhef en onder c, van de planregels van het bestemmingsplan 'Lijnbaankwartier - Coolsingel', zoals vastgesteld bij besluit van 18 februari 2016, enkel is bepaald dat de binnenwaarde van de woningen maximaal 38 dB mag bedragen, en dat hierin niets is bepaald ten aanzien van de geluidbronnen waarop deze norm van toepassing is.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-08-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1954

Zaaknummer: 201907398/1/R3

Wetsartikelen: 8:72 lid 5 Awb

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Rotterdam

De raad heeft onvoldoende inzichtelijk gemaakt dat met de beoogde maatwerkvoorschriften de bedrijfsvoering van de horeca-inrichtingen niet onevenredig wordt belemmerd. Hij heeft er niet op voorhand in redelijkheid vanuit kunnen gaan dat deze voorschriften in een beroepsprocedure stand kunnen houden.

Casus

Uitspraak na eerdere tussenuitspraak (ECLI:NL:RVS:2019:927). Het bestemmingsplan 'Lijnbaankwartier-Coolsingel' voorziet in nieuwe woningen in een aantal voormalige kantoorpanden in het centrum van Rotterdam. Er is onder meer door exploitanten van horeca-inrichtingen aan het Stadhuisplein betoogd dat de aan hen te stellen maatwerkvoorschriften voor geluid, die noodzakelijk zijn om een aanvaardbaar woon- en leefklimaat te kunnen garanderen, hen onevenredig belemmeren in hun bedrijfsvoering.

Rechtsvraag

Heeft verweerder voldoende onderzocht welke maatwerkvoorschriften voor de horeca, gelet op de te realiseren woningbouw, noodzakelijk zijn en of die maatwerkvoorschriften niet onevenredig belemmerend zijn?

Uitspraak

Ten tijde van de vaststelling van het herstelplan golden voor de betrokken horeca-inrichtingen nog geen maatwerkvoorschriften. In haar uitspraak van 22 februari 2017, ECLI:NL:RVS:2017:462, onder 5.5, heeft de Afdeling overwogen dat maatwerkvoorschriften niet al vóór de vaststelling van een bestemmingsplan hoeven te zijn vastgesteld, maar dat de raad er op voorhand in redelijkheid van moet kunnen uitgaan dat de maatwerkvoorschriften stand kunnen houden in een beroepsprocedure.

Hoewel de waarden waaraan de maatwerkvoorschriften moeten voldoen op zichzelf vallen

binnen de ruimte die artikel 2.20, eerste en tweede lid, van het Activiteitenbesluit daarvoor geeft, heeft de raad niet inzichtelijk gemaakt dat met de beoogde maatwerkvoorschriften de bedrijfsvoering van de horeca-inrichtingen niet onevenredig wordt belemmerd en tegelijkertijd een aanvaardbaar woon- en leefklimaat binnen de studentenwoningen wordt gewaarborgd, waarbij ook met onder meer verkeerslawaaï rekening moet worden gehouden.

Uit het herstelplan en de daaraan ten grondslag liggende onderzoeken kan niet worden afgeleid welke geluidruimte in maatwerkvoorschriften zou kunnen worden toegekend aan horeca-inrichtingen en welke maatregelen zouden kunnen worden voorgeschreven om de bedrijfsvoering van die inrichtingen niet onevenredig te belemmeren en een aanvaardbaar woon- en leefklimaat binnen de studentenwoningen te waarborgen.

De raad heeft er dan ook niet op voorhand in redelijkheid van kunnen uitgaan dat maatwerkvoorschriften stand kunnen houden in een beroepsprocedure.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-08-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1953

Zaaknummer: 201803188/2/R3

Wetsartikelen: 3:2 Awb

RECHTSPRAAK

Nadeelcompensatie projectplan Herinrichting Beekdal Kleine Dommel

Nadeelcompensatie Waterwet, gestelde kosten onvoldoende geobjectiveerd.

Casus

Eiseres heeft op 26 juli 2016 bij verweerder een verzoek om nadeelcompensatie ingediend op grond van artikel 7.14 van de Waterwet. Aanleiding hiervoor was de in juni 2016 geleden natschade op de bij de heer [naam] in gebruik zijnde landbouwpercelen 5 en 6. Deze schade is volgens eiseres ontstaan als gevolg van de uitvoering van het projectplan 'Herinrichting Beekdal Kleine Dommel'.

Verweerder stelt, kort samengevat, dat de gestelde schade niet of in ieder geval niet in voldoende directe mate kan worden toegerekend aan de rechtmatige uitvoering van het project 'Herinrichting Beekdal Kleine Dommel'. Het projectplan heeft op zichzelf niet tot wateroverlastsituaties op de bij eiseres in gebruik zijnde percelen geleid. Bovendien heeft eiseres de gestelde kosten volgens verweerder onvoldoende geobjectiveerd.

Rechtsvraag

Is er sprake van schade die voor vergoeding in aanmerking komt?

Uitspraak

Allereerst dient te worden gezien of eiseres schade heeft geleden. Eiseres heeft in haar brieven van 6 mei 2020 en 19 mei 2020 aangegeven dat de percelen 5 en 6 in het schadejaar 2016 zijn gepacht van Staatsbosbeheer door [naam] in privé. In 2017/2018 zijn de pachtcontracten op naam van eiseres komen te staan. Verder vindt binnen [eiseres] geen bedrijfsmatige exploitatie van het vee plaats. In het advies van de Stichting Adviesbureau Onroerende Zaken van augustus 2018, dat verweerder aan zijn besluit ten grondslag heeft gelegd, staat vermeld dat de bedrijfsvoering van eiseres bestaat uit het verhuren van gronden en dat het vee privé-eigendom is van [naam]. Dit is door eiseres niet betwist.

Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat eiseres vanwege de wateroverlast ter plaatse van de percelen 5 en 6 geen schade heeft geleden door de uitvoering van het projectplan 'Herinrichting Beekdal Kleine Dommel', zodat zij reeds hierom niet voor nadeelcompensatie in aanmerking komt. Hetgeen eiseres voor het overige heeft aangevoerd, behoeft hierom geen bespreking meer.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 20-07-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2020:3623

Zaaknummer: 19/3447

Wetsartikelen: 7.14 Waterwet

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Eindhoven

Bij onderzoek naar toename van stikstofdepositie ten gevolge van uitbreiding parkeergarage bij Eindhoven Airport had mogelijk ook de stikstofdepositie ten gevolge van bestaande vliegactiviteiten in aanmerking moeten worden genomen.

Casus

Het bestemmingsplan voorziet in de bouw van een parkeergarage met maximaal 4.200 parkeerplaatsen ten behoeve van Eindhoven Airport, ter plaatse van de huidige maaiveldparkeerplaats P5. Appellanten betogen dat in het uitgevoerde natuuronderzoek ten onrechte geen rekening is gehouden met de gevolgen van de stikstofdepositie op nabijgelegen Natura 2000-gebieden, waaronder het Natura 2000-gebied Kempenland-West, vanwege de bestaande vliegactiviteiten op Eindhoven Airport. Zij stellen dat voor een groot deel van deze activiteiten ten onrechte geen vergunning op grond van de Wet Natuurbescherming (Wnb) is verleend. In dit verband wijzen zij erop dat het aantal vliegtuigbewegingen op Eindhoven Airport sinds de relevante referentiedata op grond van de Wnb is toegenomen van 14.000 tot meer dan 40.000. Appellanten stellen dat het plan derhalve illegale activiteiten op de luchthaven ondersteunt en niet uitvoerbaar is.

Rechtsvraag

Heeft verweerder bij het onderzoek naar stikstofdepositie ten gevolge van de parkeergarage de stikstofdepositie vanwege de vliegactiviteiten bij de luchthaven buiten beschouwing mogen laten?

Uitspraak

Op grond van wat appellanten hebben aangevoerd en het verhandelde ter zitting, twijfelt de voorzieningenrechter eraan of de raad het rapport aan het plan ten grondslag heeft kunnen leggen. De voorzieningenrechter sluit vooralsnog niet uit dat alleen een onderzoek naar de gevolgen van de stikstofdepositie van de voorziene parkeergarage op de nabijgelegen Natura

2000-gebieden niet volstaat. Mogelijk had ten minste een deel van de vliegactiviteiten op de luchthaven, waarop ook het handhavingsbesluit van 20 april 2020 ziet, in het onderzoek moeten worden betrokken. Ter zitting is immers vast komen te staan dat de parkeergarage uitsluitend is bedoeld om te voorzien in de bestaande parkeerbehoefte van deze luchthaven, uitgaande van het huidige aantal vliegbewegingen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 14-08-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1949

Zaaknummer: 202001811/2/R2

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Planschade Medemblik

Nieuw bestemmingsplan bungalowpark. Oorzakelijk verband tussen schade en nieuw planologisch regime vereist voor tegemoetkoming planschade.

Casus

[Appellant B] is exploitant van bungalowpark De Vlietlanden. [Appellant B] is eigenaar van het openbaar gebied van het bungalowpark en het receptiegebouw. Hij heeft het merendeel van de recreatiewoningen verkocht. Tot zijn activiteiten behoren het verzorgen van de algemene voorzieningen ten behoeve van de eigenaren van de recreatiewoningen, het leveren van diensten aan de eigenaren en huurders van de recreatiebungalows, het bemiddelen tussen die eigenaren en (potentiële) huurders ten behoeve van de totstandkoming en uitvoering van huurovereenkomsten en het leveren van diensten aan de huurders. In het nieuwe bestemmingsplan is het (mede)gebruik van de zich op het bungalowpark bevindende recreatiewoningen voor permanente bewoning toegestaan. Ook is de bestemming van het zich op het bungalowpark bevindende receptiegebouw gewijzigd, als gevolg waarvan dat receptiegebouw niet meer specifiek ten dienste hoeft te staan aan recreatie.

Appellant vreest dat (de mogelijkheid van) permanente bewoning leidt tot een daling van de verhuur van recreatiewoningen en dat dit leidt tot een daling van de bemiddelingsprovisie die hij bij verhuur krijgt, een daling van inkomsten uit verhuur van linnengoed en meubels en een daling van inkomsten uit diverse schoonmaakwerkzaamheden en overige werkzaamheden die hij verricht voor de eigenaren van de recreatiewoningen.

Rechtsvraag

Komt de gestelde schade op grond van artikel 6.1 Wro voor tegemoetkoming in aanmerking?

Uitspraak

Voor het toekennen van een tegemoetkoming in planschade is een rechtstreeks oorzakelijk verband tussen de schade en het nieuwe planologische regime vereist.

De rechtbank heeft terecht overwogen dat de gestelde afname van de vraag van de eigenaren van de recreatiewoningen en de huurders van deze woningen naar de door [appellant B] geleverde diensten, geen ruimtelijk gevolg van de inwerkingtreding van het nieuwe bestemmingsplan is. Die afname is niet te herleiden tot een van de in het planschaderecht relevante schadefactoren, zoals een aantasting van de privacy of een toename van de overlast, en heeft daarom geen betekenis in de vergelijking met het oude planologische regime en in de schadetaxatie.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 12-08-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1933

Zaaknummer: 201905220/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Planschade Zundert

Planvergelijking, beheersverordening. Aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid vestiging agrarisch bedrijf.

Casus

Volgens de rechtbank heeft het college in navolging van de SAOZ niet toereikend gemotiveerd dat realisering van de maximale mogelijkheden van het oude bestemmingsplan voor het perceel K292 met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kan worden uitgesloten. De rechtbank heeft aanleiding gezien de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand te laten. Daartoe heeft de rechtbank als volgt overwogen.

In de toelichting op het oude bestemmingsplan is vermeld dat een ondergrens van 10 Nederlandse grootte-eenheden (NGE) wordt gehanteerd voor de vraag of ter plaatse een agrarisch bedrijf al dan niet aanwezig is. In paragraaf 4.4.1 van deze toelichting is onder meer vermeld dat de grens tussen een hobbymatige activiteit en een bedrijfsmatige activiteit rond de 10 NGE ligt en dat bij een omvang van een bedrijf van meer dan 10 NGE moet worden uitgegaan van een bedrijfsmatige agrarische activiteit. Ook in het bestemmingsplan Buitengebied Zundert 1997 is vermeld dat bij twijfel aan de volwaardigheid van een agrarisch bedrijf de ondergrens van 10 NGE wordt gehanteerd.

De rechtbank heeft vervolgens ter zitting vastgesteld dat de ondergrens van 10 NGE betekent dat een perceel een minimale oppervlakte van 1.000 m² dient te hebben voor de vestiging van een agrarisch bedrijf. Het perceel K292 heeft een oppervlakte van 985 m². Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat de vestiging van een zelfstandig agrarisch bedrijf op het perceel met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kan worden uitgesloten.

Rechtsvraag

Is de vestiging van een agrarisch bedrijf op perceel K292 met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid uitgesloten?

Uitspraak

Anders dan de rechtbank, acht de Afdeling voor beantwoording van de vraag of de vestiging van een agrarisch bedrijf mogelijk is, niet maatgevend de ondergrens van 10 NGE met een bijbehorend oppervlakte van 1.000 m². De ondergrens van 10 NGE is door de planwetgever toegepast bij de totstandkoming van het bestemmingsplan Buitengebied Rijsbergen 1977. Daarmee werd in het kader van bestemmingsplanactualisatie de vraag beantwoord of bestaande bouwpercelen, de gronden in het buitengebied die bebouwd zijn met gebouwen, veelal woningen met bij- en/of bedrijfsgebouwen, een agrarische of een woonbestemming moesten krijgen. Daarmee is nog niet gezegd dat vestiging van een zelfstandig agrarisch bedrijf in dit geval niet mogelijk was op een perceel van minder dan 1.000 m². De planwetgever heeft alleen bepaald dat bij een perceelgrootte van ten minste 1.000 m² aan die gronden met de daarop aanwezige bebouwing in beginsel een agrarisch bouwblok wordt toegekend, omdat agrarische bedrijfsvoering mogelijk werd geacht.

In het advies van de SAOZ is vermeld dat de omvang van een perceel alleen niet doorslaggevend is en dat moet worden beoordeeld of een perceel zelfstandige aanwendingsmogelijkheden heeft. Hierbij spelen in een concreet geval meerdere factoren een rol. Volgens de SAOZ is het in dit geval met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid uitgesloten dat het perceel zelfstandige aanwendingsmogelijkheden had en dat een redelijk denkend en handelend koper hierop een agrarisch bedrijf zou vestigen. Daarbij wijst de SAOZ op de beperkte omvang (985 m²) en solitaire ligging van perceel K292, alsmede op de maximale oppervlakte (350 m²) voor agrarische gebouwen op het perceel onder het oude bestemmingsplan.

De Afdeling is van oordeel dat het college zich, onder verwijzing naar het advies van de SAOZ, terecht op het standpunt heeft gesteld dat de erven van [appellant sub 2] geen planologisch nadeel hebben geleden door de inwerkingtreding van de beheersverordening, omdat verwezenlijking van de maximale mogelijkheden onder het oude regime met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid was uitgesloten. De erven van [appellant sub 2] hebben hier te weinig tegenover gesteld.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-08-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1984

Zaaknummer: 201903058/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Tracébesluit peilopzet Maas

Nadeelcompensatie. Beoordelingskader gevolgen peilopzet, naast artikel 22 Tracéwet ook artikel 7.14 Waterwet. Eigendom in dat kader niet relevant.

Casus

In het Tracébesluit is vermeld dat een peilopzet van 25 cm bij de stuw bij Sambeek wordt toegepast en dat dit naar verwachting een verhoging van de gemiddelde grondwaterstand van 15 cm met zich zal brengen. De feitelijke uitvoering van de peilopzet heeft op 1 juli 2014 en op 15 juli 2015 plaatsgevonden. [Appellante] heeft naar aanleiding van de gestelde gevolgen daarvan een verzoek om nadeelcompensatie ingediend. De minister heeft op grond van artikel 22 van de Tracéwet op dat verzoek beslist.

Rechtsvraag

Heeft de minister het juiste beoordelingskader gehanteerd?

Uitspraak

In het geval van [appellante] is de gestelde schade veroorzaakt door de feitelijke peilopzet. De feitelijke peilopzet is een rechtmatige uitoefening van een taak of bevoegdheid in het kader van het waterbeheer, als bedoeld in artikel 7.14, eerste lid, van de Waterwet. De feitelijke peilopzet heeft plaatsgevonden na de inwerkingtreding van de Waterwet. Dat betekent dat, gelet op artikel 2.34, eerste lid, van de Invoeringswet Waterwet, artikel 7.14, eerste lid, van de Waterwet in het geval van [appellante] van toepassing is. De minister heeft het verzoek om nadeelcompensatie ten onrechte niet tevens met toepassing van het beoordelingskader van artikel 7.14, eerste lid, van de Waterwet afgehandeld. Dat [appellante] op 15 juli 2015, ten tijde van de feitelijke peilopzet, nog geen eigenaar van de percelen was, is in dat kader niet relevant. Waar het om gaat, is of zij als gevolg van de feitelijke peilopzet schade heeft geleden of zal lijden, die redelijkerwijs niet of niet geheel voor haar rekening behoort te blijven en die niet of niet voldoende anderszins is verzekerd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 12-08-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1928

Zaaknummer: 201902890/1/A2

Wetsartikelen: 22 Tracéwet en 7.14 Waterwet

ANNOTATIE

‘Laddertoets’ bij functiewijziging

mr. J.E. Dijk

Annotatie bij uitspraak ABRvS 1 juli 2020, ECLI:NL:RVS:2020:1521.

In deze procedure hebben omwonenden in Middelburg beroep ingesteld tegen een bestemmingsplan dat de bouw van studentenwoningen toestaat op een oud bedrijventerrein. De omwonenden voeren aan dat niet voldaan is aan de eisen van de ladder van duurzame verstedelijking.

In heel veel procedures wordt een beroep gedaan op artikel 3.1.6, tweede lid van het Bro: de zogenoemde ‘laddertoets’. Het artikel bepaalt dat de toelichting bij een bestemmingsplan dat een nieuwe stedelijke ontwikkeling mogelijk maakt, een beschrijving bevat van de behoefte aan die ontwikkeling. Als het bestemmingsplan die ontwikkeling mogelijk maakt buiten het bestaand stedelijk gebied, moet het bestemmingsplan een motivering bevatten waarom niet binnen het bestaand stedelijk gebied in die behoefte kan worden voorzien.

Het artikel biedt een zekere waarborg dat zorgvuldig met de schaarse ruimte wordt omgegaan, zodat bijvoorbeeld geen open ruimte in beslag wordt genomen als er nog voldoende gronden beschikbaar zijn binnen bestaand stedelijk gebied. De bepaling moet ook een waarborg bieden dat wordt voorkómen dat er ongewenste leegstand optreedt in bestaande gebouwen als gevolg van realisering van nieuwe voorzieningen.

Dat betekent niet dat ieder bouwplan moet worden getoetst aan de ladder: Er moet in de eerste plaats sprake zijn van een stedelijke ontwikkeling: dat is een ruimtelijke ontwikkeling van een bedrijventerrein of zeehaventerrein, of van kantoren, detailhandel, woningbouwlocaties of andere stedelijke voorzieningen.

In de tweede plaats is de vraag wanneer de stedelijke ontwikkeling nieuw is. Daarvan is in ieder geval sprake bij uitbreiding van stedelijk ruimtebeslag: een nieuwe stedelijke ontwikkeling op gronden waar voorheen maagdelijk groen was. Die uitbreiding moet dan wel voldoende substantieel zijn en een zekere omvang hebben. De vuistregel van de Afdeling is

dat er bij een uitbreiding van het ruimtebeslag van 500 m² of meer een laddertoets moet worden gedaan.

Maar hoe moet het als er al een stedelijke voorziening was en die wordt vervangen door een nieuwe ontwikkeling en er geen sprake is van uitbreiding van het ruimtebeslag van stedelijke voorzieningen? Is er dan ook een nieuwe ontwikkeling? Neem als voorbeeld een verouderd bedrijventerrein waar woningen worden gerealiseerd. Over een dergelijke kwestie heeft de Afdeling zich al in een uitspraak van 20 april 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:1075, Amersfoort) uitgelaten: in beginsel is er in zo'n geval geen nieuwe ontwikkeling. Van dat uitgangspunt wordt door de Afdeling in de Amersfoortse uitspraak afgeweken als de planologische functiewijziging een zodanige aard en omvang heeft dat desalniettemin sprake is van een nieuwe stedelijke voorziening. In een latere uitspraak heeft de Raad van State geoordeeld dat daarbij betekenis toekomt aan de ruimtelijke uitstraling van de voorziene functie (uitspraak 1 juni 2016, ECLI:NL:RVS:2016:1503, Zundert).

In de uitspraak Zundert werd door de Afdeling geoordeeld dat wél sprake was van een nieuwe stedelijke ontwikkeling, omdat de bestemming van recreatiewoningen werd gewijzigd in een bestemming die permanente bewoning van niet-huishoudens (lees arbeidsmigranten) mogelijk maakt. Maar één zwaluw maakt nog geen zomer. In de jurisprudentie van de Afdeling na 2016 is regelmatig de vraag beantwoord of een functiewijziging een zodanige aard, omvang en uitstraling heeft dat zij als nieuwe stedelijke ontwikkeling kan worden beschouwd. In een hele reeks uitspraken oordeelde de Afdeling dat er geen sprake was van voldoende ruimtelijke uitstraling. De Raad van State vond in veruit de meeste aan hem voorgelegde beroepen waarin deze vraag aan de orde kwam, dat bij een functiewijziging zonder extra ruimtebeslag dus geen laddertoets noodzakelijk was.

In de uitspraak van 1 juli 2020 zien we een uitzondering. Het is een voorbeeld van een uitspraak waarbij geen sprake is van uitbreiding van ruimtebeslag, maar wel van een planologische functiewijziging met voldoende ruimtelijke uitstraling om als nieuwe stedelijke ontwikkeling te worden aangemerkt.

Wat is het geval? Omwonenden hebben beroep ingesteld tegen een Middelburgs bestemmingsplan dat op een terrein waaraan voorheen de bestemming Kantoor en (deels) de functieaanduiding Wonen was toegekend, de bouw van studentenkamers mogelijk maakt. Waar in het oude plan kantoren met 48 woningen mochten worden gebouwd, zijn in het nieuwe plan 119 appartementen voor studentenhuysvesting toegestaan. Van extra ruimtebeslag is geen sprake; de planherziening beperkte zich tot wijziging van de toegestane functies. De Middelburgse functiewijziging biedt volgens de Afdeling voldoende ruimtelijke uitstraling om als nieuwe stedelijke ontwikkeling te worden aangemerkt. De Afdeling hecht

daarbij waarde aan het feit dat studentenhuisvesting naar zijn aard niet alleen overdag voor bedrijvigheid zorgt, maar ook buiten de dagperiode reuring met zich meebrengt. Overigens is uit de uitspraak niet expliciet op te maken of het feit dat er studenten worden gehuisvest voor de Afdeling relevant is. Zij wijst met name op het feit dat het aantal woningen ten opzichte van het voorheen geldende bestemmingsplan substantieel toeneemt. Daarmee is de eerste hobbel voor de appellante genomen: er moet door het bevoegd gezag in ieder geval worden getoetst aan de ladder van duurzame verstedelijking.

Is daarmee de buit voor omwonenden binnen? Helaas, de Middelburgse appellanten liepen in hun beroep stuk op de toets aan de behoefte. Artikel 3.1.6 van het Bro bevat slechts een motiveringsplicht. De vraag of er écht behoefte is aan het plan wordt door de Afdeling terughoudend getoetst. In het plan dat in de uitspraak van 1 juli 2020 aan de orde was vond de Afdeling dat de gemeenteraad de behoefte aan studentenkamers voldoende inzichtelijk had gemaakt. Van de studenten die in Middelburg gaat studeren, komt een zodanig groot deel van buiten de provincie Zeeland dat zij waarschijnlijk op kamers zullen gaan. Het aanbod aan bestaande kamers is in Middelburg zodanig schaars, dat de behoefte voldoende was aangetoond. Verder waren er geen andere beschikbare locaties in Middelburg waar al plannen in een zodanig vergevorderd stadium voor studentenhuisvesting waren, dat zij konden voldoen aan de vraag.

De Middelburgse uitspraak is (weer) een illustratie van het feit dat een beroep op de laddertoets zelden tot een bevredigend resultaat leidt voor omwonenden. Goed, er wordt door de Afdeling inhoudelijk getoetst of de gemeenteraad de behoefte aan het project voldoende inzichtelijk heeft gemaakt. Om maar bij de gebruikte beeldspraak te blijven: de Afdeling legt de ladder voor het bevoegde gezag niet al te hoog. Ik moet de eerste procedure nog tegenkomen waarin een beroep op de laddertoets er uiteindelijk toe leidde dat een project geen doorgang kon vinden, omdat er elders in de behoefte kon worden voorzien. De laddertoets is een belangrijk instrument om overheden expliciet een bewuste keuze voor een locatie te laten maken, en daarbij af te wegen of er niet onnodig nieuw beslag op schaarse ruimte wordt gelegd. In de hand van appellanten is de laddertoets uiteindelijk een tamelijk bot wapen, dat zelden tot het gewenste resultaat leidt.

RECHTSPRAAK

Leggerbesluit Rivierenland

Vaststellen legger en eigendommenbeleid.

Casus

Om gewijzigde en nieuwe waterstaatswerken te kunnen beschermen, actualiseert het college jaarlijks de legger. Het college heeft in het besluit van 2 oktober 2018 diverse wijzigingen aan watergangen verwerkt. De wateren behorend bij de wijzigingscodes 501459, 500365 en 500304 liggen ter hoogte van het perceel van [wederpartij], [locatie] in Meerkerk. Deze wateren hadden voorheen een zogeheten B- of C-status, maar met de wijziging hebben zij een A-status toegekend gekregen. Reden hiervoor is volgens het college dat die wateren een belangrijke functie hebben in het op peil houden van het peilgebied, omdat zij zijn voorzien van een peil-/debietregulerend kunstwerk.

Rechtsvraag

Is het college ten onrechte afgeweken van het 'Eigendommenbeleid Waterschap Rivierenland', omdat hij de eigendom van de watergangen waarvan hij de status naar A-status heeft gewijzigd niet heeft of verwerft?

Uitspraak

De Afdeling overweegt dat bij het vaststellen van de legger niet relevant is of het college ook de eigendom van de gronden en wateren waarvoor de legger geldt, heeft of gaat verwerven. De legger geeft aan waar de keur van het waterschap van toepassing is en slaat op de aard van het water. Dit staat los van de eigendom van de in de legger genoemde wateren.

Dat in het Eigendommenbeleid staat dat A-wateren in eigendom moeten zijn of komen van het waterschap, leidt niet tot het oordeel dat daarom deze wijziging van de legger onrechtmatig is. Het Eigendommenbeleid staat niet in de weg aan het wijzigen van de legger, zonder dat het waterschap eigendom heeft of verwerft van de A-watergangen. In het Eigendommenbeleid is niet neergelegd dat een watergang alleen een A-watergang kan worden als het in eigendom van het waterschap is. Uit dat beleid volgt alleen dat het voor het

waterschap belangrijk is om een A-watergang in eigendom te krijgen, om bij de uitoefening van de waterschapstaak niet afhankelijk te zijn van een andere eigenaar. Het Eigendommenbeleid maakt, zoals ook het college in zijn brief van 14 april 2020 heeft toegelicht, geen onderdeel uit van de procedure voor de vaststelling van een legger, maar gaat over het voeren van beleid dat functioneel is voor de uitvoering van de taken en doelstellingen van het waterschap. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 12-08-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1908

Zaaknummer: 201905758/1/R1

Wetsartikelen: 5.1 Waterwet

RECHTSPRAAK

Intrekking omgevingsvergunning milieu/Sint Anthonis

Tussenuitspraak. Verweerder dient bij intrekking van een omgevingsvergunning voor de activiteit milieu te beoordelen of een inrichting na intrekking nog wel voldoet aan de emissie-eisen uit het Besluit huisvesting.

Casus

Het besluit betreft een gedeeltelijke intrekking omgevingsvergunning milieu, omdat er gedurende drie jaar geen handelingen zijn verricht met gebruikmaking van dit gedeelte van de vergunning.

Rechtsvraag

Op welke wijze dient verweerder het belang van de bescherming van het milieu te betrekken bij zijn besluit om een omgevingsvergunning milieu voor een aantal stallen van een veehouderij in te trekken?

Uitspraak

Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling, waaronder de uitspraak van 27 december 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:3583), moeten bij de beslissing over intrekking van een omgevingsvergunning alle in aanmerking te nemen belangen worden betrokken en tegen elkaar worden afgewogen. Daartoe behoren ook de (financiële) belangen van de vergunninghouder. Hiertoe behoort overigens ook het belang van de bescherming van het milieu. Bij de afweging moet in aanmerking worden genomen of het niet tijdig gebruikmaken van de vergunning aan de vergunninghouder is toe te rekenen.

De rechtbank mist in de belangenafweging van verweerder evenwel een onderbouwing van de gevolgen voor het milieu, vanwege de gedeeltelijke intrekking van de revisievergunning van 2010. Dit ziet vooral op de intrekking van de vergunning voor het gebruik van stallen 23, 25, 26, 27 en 28. Deze stallen voldoen aan de emissie-eisen in het Besluit huisvesting, in de vorm zoals ze zijn vergund in de revisievergunning uit 2010. De rechtbank sluit niet uit dat de

huisvestingssystemen in deze stallen bij de verlening van de revisievergunning uit 2010 zijn ingezet om de ammoniakemissie van oudere stallen intern te salderen. De rechtbank kan niet beoordelen of de inrichting na intrekking van de revisievergunning uit 2010 voor de stallen 23, 25, 26, 27 en 28 nog wel voldoet aan het Besluit Huisvesting en de Beleidslijn. Indien de inrichting vóór de gedeeltelijke intrekking van de revisievergunning uit 2010 bij inwerkingtreding van de revisievergunning 2010 wel zou voldoen aan deze eisen (met gebruikmaking van de modernere stalsystemen in stallen 23, 25, 26 en 28) maar na intrekking niet meer, dan is de intrekking van de vergunning voor deze stallen niet in het belang van de bescherming van het milieu. Dat is wel een omstandigheid die verweerder bij gebruik van de intrekkingsbevoegdheid had moeten betrekken.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 27-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2020:1700

Zaaknummer: 18/1724 T

Wetsartikelen: 2.33 lid 2 onder a Wabo

RECHTSPRAAK

Intrekking omgevingsvergunning milieu/Sint Anthonis

Afwegingskader bij intrekking van een omgevingsvergunning milieu.

Casus

Besluit 1 betreft een gedeeltelijke intrekking omgevingsvergunning milieu, omdat er gedurende drie jaar geen handelingen zijn verricht met gebruikmaking van dit gedeelte van de vergunning.

Besluit 2 betreft een weigering van een gedeeltelijke intrekking van een omgevingsvergunning milieu, omdat de resterende vergunning niet meer zou voldoen aan de BBT-eis voor ammoniak, zoals neergelegd in de Beleidslijn IPPC-omgevingstoetsing ammoniak en veehouderij. Intrekking is daarom niet in het belang van het milieu.

Rechtsvraag

1. Heeft verweerder bij besluit 1 alle in aanmerking te nemen belangen betrokken en afgewogen?
2. Heeft verweerder in het kader van besluit 2 terecht vastgesteld dat de verzochte intrekking niet in het belang van de bescherming van het milieu is?

Uitspraak

1. Verweerder baseert de bevoegdheid tot intrekking op artikel 2.33, tweede lid, onder a van de Wabo.

Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling, waaronder de uitspraak van 27 december 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:3583), moeten bij de beslissing over intrekking van een omgevingsvergunning alle in aanmerking te nemen belangen worden betrokken en tegen elkaar worden afgewogen. Daartoe behoren ook de (financiële) belangen van vergunninghouder. Hiertoe behoort overigens ook het belang van de bescherming van het milieu. Bij de afweging moet in aanmerking worden genomen of het niet tijdig gebruikmaken van de vergunning aan de vergunninghouder is toe te rekenen.

In dit geval heeft verweerder wel degelijk een belangenafweging gemaakt. Hij heeft hierbij betrokken dat de stallen 16, 17 en 18 niet voldoen aan de emissie-eisen in het Besluit huisvesting, hij heeft een overzicht gegeven van het aantal vergunde dieren en emissierechten en hij heeft gekeken naar de toekomstplannen van eiseres. Verder heeft verweerder in de belangenafweging betrokken dat de stallen 16, 17 en 18 al langer geleden zijn gesloopt. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zijn belangenafweging voldoende heeft gemotiveerd en in redelijkheid heeft kunnen besluiten om de revisievergunning uit 2018 deels in te trekken. Hierbij heeft verweerder kunnen betrekken dat de stallen 16, 17 en 18 niet voldoen aan de BBT en dat de bestaande rechten verbonden aan deze stallen zijn gebaseerd op een gedateerde milieuvergunning. In zoverre is intrekking van de rechten uit deze vergunning wel degelijk in het belang van de bescherming van het milieu. De rechtbank neemt hierbij bovendien in aanmerking dat de toekomstplannen van eiseres nog steeds niet vastomlijnd zijn.

2. Artikel 2.33, derde lid, van de Wabo is iets anders geformuleerd. Een verzoek om gedeeltelijke intrekking van een omgevingsvergunning voor de activiteit milieu kan slechts worden gehonoreerd, als het belang van de bescherming van het milieu zich daartegen niet verzet. Als aan deze voorwaarde niet wordt voldaan, kan de omgevingsvergunning dus niet worden ingetrokken. Verweerder heeft hierbij geen beoordelingsruimte.

Tussen partijen is niet in geschil dat bij inwilliging van het verzoek van eiseres niet wordt voldaan aan de huidige BBT, in het bijzonder het Besluit huisvesting en de Beleidslijn IPPC omgevingstoetsing ammoniak en veehouderij (Beleidslijn). Dit komt omdat het verzoek van eiseres betrekking heeft op de intrekking van de stallen 1 en 3 die voldoen aan BBT, maar dat de huisvestingssystemen in deze stallen bij de verlening van de revisievergunning uit 2010 zijn ingezet om de ammoniakemissie van oudere stallen intern te salderen. Verweerder heeft in het bestreden besluit 2 vastgesteld dat de ammoniakemissie na inwilliging van het verzoek van eiseres hoger is dan de totale maximale emissiewaarde en dat na intrekking niet langer wordt voldaan aan artikel 3, derde lid, van de Wet ammoniak en veehouderij. Ook wordt niet aan de Beleidslijn voldaan.

De rechtbank stelt vast dat bij inwilliging van het verzoek van eiseres de revisievergunning niet langer in overeenstemming met BBT en de wet is. Onder deze omstandigheden is de door eiseres voorgestane gedeeltelijke intrekking niet in het belang van de bescherming van het milieu. Verweerder moest het verzoek van eiseres daarom weigeren en heeft dat terecht gedaan. Verweerder hoefde hierbij niet te betrekken dat in de toekomstplannen van eiseres wel wordt voldaan aan BBT.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 27-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2020:1699

Zaaknummer: 19/923, 19/924

Wetsartikelen: 2.33 lid 2 onder a Wabo en 2.33 lid 3 Wabo

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Middelburg

Het bestemmingsplan maakt, met name gelet op de substantiële toename van het aantal woningen ten opzichte van het vorige plan, een nieuwe stedelijke ontwikkeling mogelijk.

Casus

Het bestemmingsplan voorziet in 119 appartementen (117 tweekamerappartementen voor maximaal 2 personen en 2 eenpersoonsappartementen) ten behoeve van studentenhuysvesting. Onder het voorgaande bestemmingsplan waren de gronden deels voor wonen en deels voor kantoor bestemd.

Rechtsvraag

Voorziet het bestemmingsplan in een stedelijke ontwikkeling?

Uitspraak

Gelet op het voorgaande stelt de Afdeling vast dat het voorliggende plan ten opzichte van het vorige plan geen nieuw planologisch ruimtebeslag, maar wel een planologische functiewijziging mogelijk maakt. In beginsel is hiermee nog geen sprake van een nieuwe stedelijke ontwikkeling in de zin van artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro, tenzij de planologische functiewijziging een zodanige aard en omvang heeft, dat desalniettemin sprake is van een nieuwe stedelijke ontwikkeling. Hierbij komt betekenis toe aan de ruimtelijke uitstraling van de in het nieuwe plan voorziene functie en die van hetgeen onder het vorige plan mogelijk was.

Voor de beantwoording van de vraag of de planologische functiewijziging een zodanige aard en omvang heeft, dat sprake is van een nieuwe stedelijke ontwikkeling, acht de Afdeling van belang dat de met het plan mogelijk gemaakte studentenhuysvesting een andere ruimtelijke uitstraling heeft dan de in het vorige plan toegestane kantoorfunctie, in de zin dat studentenhuysvesting naar zijn aard in beginsel niet uitsluitend tijdens de dagperiode bedrijvigheid met zich meebrengt.

Het voorliggende plan voorziet volgens de plantoelichting in 119 appartementen (117 tweekamerappartementen voor maximaal 2 personen en 2 eenpersoonsappartementen). Ingevolge het voorgaande en het voorliggende bestemmingsplan waren onderscheidenlijk (studenten)woningen planologisch toegestaan, maar het aantal toegestane woningen in het voorliggende plan neemt substantieel toe ten opzichte van het vorige plan.

Gelet op het voorgaande brengt de wijziging van het toegestane gebruik van de gronden binnen het plangebied, gelet op de aard en omvang van de wijziging, naar het oordeel van de Afdeling met zich dat het voorliggende plan een nieuwe stedelijke ontwikkeling mogelijk maakt als bedoeld in artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 01-07-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1521

Zaaknummer: 201908454/1/R1

Wetsartikelen: 3.1.6 lid 2 Bro

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/De Ronde Venen

Ecologisch onderzoek ouder dan twee jaar kan in dit geval aan het besluit tot vaststelling van het bestemmingsplan ten grondslag worden gelegd.

Casus

Het bestemmingsplan maakt de realisatie van een appartementengebouw met 21 appartementen mogelijk. Volgens appellanten is er aan het plan geen deugdelijk ecologisch onderzoek ten grondslag gelegd, omdat het onderzoek van Royal HaskoningDHV van eind 2015 verouderd is. Ook stellen zij dat het aantal verrichte veldbezoeken niet conform de huismussenstandaard is.

Rechtsvraag

Staat de Wet natuurbescherming in dit geval aan de uitvoerbaarheid van het plan in de weg?

Uitspraak

De vragen of voor de uitvoering van het bestemmingsplan een vrijstelling geldt, dan wel een ontheffing op grond van de Wnb nodig is en zo ja, of deze ontheffing kan worden verleend, komen in beginsel pas aan de orde in een procedure op grond van de Wnb. De raad heeft het plan niet kunnen vaststellen, indien en voor zover hij op voorhand in redelijkheid had moeten inzien dat de Wnb aan de uitvoerbaarheid van het plan in de weg stond (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 10 mei 2017, ECLI:NL:RVS:2017:1234).

De Afdeling overweegt, met verwijzing naar haar uitspraak van 15 februari 2017, ECLI:NL:RVS:2017:437, dat artikel 3.1.1a van het Bro er niet aan in de weg staat dat onderzoeksgegevens ouder dan twee jaar aan het besluit tot vaststelling van een plan ten grondslag worden gelegd. Appellanten hebben niet aannemelijk gemaakt dat het onderzoek uit 2015 zodanig verouderd is, dan wel dat zich na de totstandkoming van dat onderzoek zodanige ontwikkelingen in het plangebied hebben voorgedaan, dat de raad dit onderzoek niet aan het besluit tot vaststelling van het bestemmingsplan ten grondslag mocht leggen.

De raad erkent dat het aantal veldbezoeken niet voldoet aan het aantal bezoeken dat volgens de zogenoemde huismussenstandaard moet worden verricht, maar stelt dat op basis van de drie verrichte veldbezoeken voldoende aanwijzingen zijn voor de conclusie dat er zeer waarschijnlijk geen broedplaatsen van huismussen aanwezig zijn. In het verlengde daarvan wijst de raad er ook op dat in de praktijk blijkt dat broedgevallen van de huismus nieuwbouw niet hoeven te verhinderen, omdat terzake dan veelal onder de voorwaarde van het treffen van adequate mitigerende maatregelen en het in acht nemen van de broedperiode een ontheffing op basis van de Wnb kan worden verleend. Ook verwijst de raad naar een recent door Viridis verricht vleermuis- en broedonderzoek, waarvan de resultaten zijn neergelegd in het rapport van 25 maart 2020. In dit rapport wordt onder meer geconcludeerd dat er ter plaatse geen huismussenbroedplaatsen aanwezig zijn.

De Afdeling is van oordeel dat de raad zich op voorhand in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de Wnb niet aan de uitvoerbaarheid van het plan in de weg staat.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 12-08-2020

ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:1925

Zaaknummer: 201906437/1/R4

Wetsartikelen: 3.1.1a Bro